

ἔχει ἀνάγκην καὶ λοιπὸν γενναίως δίδων εἰς αὐτὸν ἐξ τάλληρα, λέγει αὐτῷ — λάβε τα καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογήσῃ, υἱαίανε.

— Στάσω, στάσω, φωνάζει ὁ ληστής, βλέπω ὅτι ἔχεις ἄλλο ἐν ἀκόμῃ τάλληρον, καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ λάβω.

— ὦ κύριε, ἀποκρίνεται ὁ περιηγητής, γενοῦ εὐχαριστημένος. Ἐξ ὅλων τῶν ἐπτά ταλλήρων μου ἔλαβες τὰ ἐξ, καὶ τώρα μοὶ μένει μόνον ἐν ἑνα μὲ φέρῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου μου.

— Δός μοι λέγω καὶ τὸ ἔβδομον τοῦτο τάλληρον, πάλιν φωνάζει ὁ ληστής, προβάλλων τὸ δῖπλον αὐτοῦ κατὰσθηθα.

Πῶς σὰς φαίνεται, μικροὶ μὲ φίλοι, ὁ ληστής οὗτος; Βεβαίως ὁ χειρότερος κλέπτης τοῦ κόσμου. Θέλετε νὰ μάθητε τὸ ὄνομα αὐτοῦ; Λοιπὸν, ὀνομάζεται οὗτος — τῆς Κυριακῆς παραβάτης.

ΑΛΛΑ ΒΛΕΠΩ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥΝ.

Μικρά τις κόρη ἐπὶ κλίνης κατέκειτο ἀσθενοῦσα τόσον ὥστε ἡ νόσος εἶχεν ἀφαιρέσει τὴν ὁρασίν της. Ἐν τῇ συγκινητικωτάτῃ ταύτῃ θλίψει της τὴν ἐπεσκέφθη ἡμέραν νινὰ ἡ διδασκάλισσά της καὶ τὴν ἠρώτησεν, Εἶσαι ἐντελὼς τυφλῇ, Μαρία;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη, ἀλλὰ βλέπω τὸν Ἰησοῦν.

— Πῶς βλέπεις τὸν Ἰησοῦν; εἶπεν ἡ διδασκάλισσα.

— Μὲ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς καρδίας μου, — ἀπήντησε μειδιῶσα ἡ ἀσθενής. Εὐδαίμων Μαρία! Ἐγνώρισε πραγματικῶς τὸν Κύριον.

ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΝ ΙΝΔΙΑΙΣ.

Ἐτυπώθη καὶ δημοσιεύεται ἤδη ὁλόκληρος ἡ Γραφὴ εἰς δεκατέσσαρας τῶν κυριωτέρων γλωσσῶν τῶν Ἰνδιῶν ἡ δὲ Καινὴ Διαθήκη εἰς πέντε ἄλλας γλώσσας· μερικὰ δὲ ἄλλα βιβλία τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Και-

νῆς Διαθήκης εἰς ἐπτά ἄλλας· ὥστε σήμερον ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἡ ὁλόκληρος ἡ ἐν μέρει ἐτυπώθη καὶ δημοσιεύεται εἰς εἴκοσι καὶ ἐξ τῶν λαλουμένων γλωσσῶν τῶν Ἰνδιῶν.

Η ΦΙΛΙΑ.

Εἰς τοὺς ἀνθρώπους φθείρονται τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα, Ὅμως ἐμμένει ἀφθαρτος ἡ ἀληθὴς φιλία.

Τῆς ἀρετῆς ὁ στέφανος τοὺς φίλους στεφανώνει· Καὶ ἡ φιλία ἐκτιμᾷ τὴν ἀρετὴν των μόνῃ.

Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

Ο ΓΕΡΩΝ ΚΑΙ Ο ΟΝΟΣ ΤΟΥ.

Γέρων τις καὶ μικρὸν παιδίον ὠδήγουν ὄνον εἰς τὴν πλησίον ἀγορὰν διὰ νὰ τὸν πωλήσωσι. « Πόσον ἀνόητος εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος », εἶπέ τις ἀπαντήσας αὐτοὺς καθ' ὁδόν. Προβαίνει πεζὸς μὲ τὸν υἱόν τε, ἐν ᾧ ὁ ὄνος του εἶναι χωρὶς φορτίον! Ὁ γέρων ἀκούσας ταῦτα ἐκάθισε τὸν υἱόν του ἐπάνω τοῦ ὄνου, αὐτὸς δὲ ἐπορεύετο πλησίον συρίζων.

— Καὶ πῶς, ἀχρεῖ! ἀνέκραξεν ἄλλος τις εἰς τὸ παιδίον, ἀρμύζει εἰς σὲ νὰ κάθῃσαι ἐπὶ τοῦ ὄνου, ἐν ᾧ ὁ γέρων πατὴρ σου προβαίνει πεζός; Ὁ πατὴρ ἀκούσας τὴν ἐπίπληξιν ταύτην κατεβίβασε τὸν υἱόν του ἀπὸ τὸν ὄνον, καὶ ἀνέδωκε αὐτός.

— Κυττάξετε, εἶπε καὶ τις τρίτος, πῶς αὐτὸς ὁ παλὸς γέροντος κάθεται μακρὸς πλατὺς ἐπάνω εἰς τὸν ὄνον, ἐν ᾧ τὸ δυστυχεὲς παιδίον του σχεδὸν χωλαίνει ἀπὸ τὸν δρόμον! Ὁ γέρων μολὶς ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους ἀνεβίβασε τὸν υἱόν του, καὶ τὸν ἐκάθισεν ὀπίσθεν του.

— Σὲ παρακαλῶ, καλέ μὲ φίλε, ἠρώτησε τέταρτός τις, αὐτὸς ὁ ὄνος εἶναι ἰδικός σου; — Βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος. — Δὲν θὰ τὸ ἐπίσταυέ τις, ἀντεῖπεν ὁ ἄλλος, βλέπων ὁμᾶς, ὅτι τὸν φορτώνετε τόσον ἀσπλάγχχνως. Σὺ καὶ ὁ υἱός σε ἐμπορεῖτε καλλίτερα νὰ σηκώνητε τὸ δυστυχεὲς ζῶον, παρὰ αὐτὸ νὰ σηκώνη ὁμᾶς.

Πρέπει νὰ κάμῃ τις ὅ,τι ἀρέσκει τοῦ κόσμου, εἶπεν ὁ ὀνηλάτης, καὶ κατεβὰς τοῦ ὄνου μετὰ τοῦ υἱοῦ τε, ἔδεσαν τοὺς πόδας τοῦ ὄνου, καὶ διὰ τῆς βοηθείας πάλου τινὸς ἐπροσπάθησαν νὰ τὸν σηκώσωσιν εἰς τοὺς ὤμους των καὶ νὰ τὸν περάσωσιν ἀπὸ τὴν γέφυραν, ἥτις ἔφερε πρὸς τὴν πόλιν.

Τοῦτο ἦτο τόσον ἀσεῖον θέαμα, ὥς ὁ λαὸς ἔτρεξε σωρηδὸν διὰ νὰ γελᾷ, ἔως οὗ ὁ ὄνος παροργισθεὶς διὰ τὴν ἄκραν φιλαφροσύνην τοῦ κυρίου τε, συνέτριψε τὰ σχοινία μὲ τὰ ὁποῖα ἦτο δεμένος, ὠλόισθησεν ἐκ τοῦ πάλου, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ δυστυχεὲς γέρων ἐπέστρεψεν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα εἰς τὴν

οϊκίαν του κατησχυμένος και λυπημένος, διότι προσπαθῶν ν' ἀρέσκη εἰς ἕκαστον, δὲν ἤρρεσεν εἰς κανένα, καὶ ἐκτὸς τούτου ἔχασε καὶ τὸν ὄνον του.

Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ.

— Τῷ ὄντι, πάτερ, ἀγαπῶ τὸν Θεόν, — ἔλεγε μικρόν τι κοράσιον ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν πατέρα του ἐνῷ τοῦ ὠμίλει περὶ Θεοῦ.

— Ἴσως, Μαρία, μόνον νομίζεις τοῦτο.

— Ὅχι, ὄχι, πάτερ, τῷ ὄντι τὸν ἀγαπῶ.

— Ὑπόθεσε, παιδί μου, ὅτι ἦλθες καὶ μοὶ εἶπες — *φιλάτε πάτερ, ἀληθῶς σὲ ἀγαπῶ*, καὶ ἔπειτα ὑπάγεις καὶ μοὶ ἀπειθεῖς· δύναμαι τότε νὰ σὲ πιστεύω;

— Βεβαίως, ὄχι!

— Λοιπὸν, φιλάττη μου Μαρία, πῶς δύναμαι νὰ πιστεύω ὅτι ἀγαπᾷς τὸν Θεὸν ὅταν πᾶσαν ἡμέραν σὲ βλέπω πράττουσαν ἐκεῖνα τὰ ὅποια δὲν ἀρέσκουσιν εἰς Αὐτόν; Γινώσκεις τί λέγει ἡ Γραφή; «*Ἐὰν μὲ ἀγαπᾶτε φυλάττετε τὰς ἐντολάς μου.*»

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ.

Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος κυνηγοὶ ἔν τε Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀμερικῇ καθ' ὅταν δῆποτε ὦραν τῆς πρωΐας καὶ ἂν τυχὸν εὐρεθῶσιν ἐντὸς τῶν δασῶν δύνανται καὶ εἰσεύρουν νὰ γνωρίζωσι τὴν ὥραν των ἄνευ ὥρολογίου ἐκ τῆς φωνῆς καὶ τοῦ κελαδήματος τῶν πτερωτῶν φίλων των ὡς ἐξῆς.

Μετὰ τὴν ἀηδόνα ἦτις κελαδεῖ καθ' ἅπαντα τὴν νύκτα δίδει τὸ πρῶτον σημεῖον ὁ σπίνος ἀπὸ ὥρας 1 1/2 μέχρι τῆς 2 πρὸ μεσημβρίας. Ἀπὸ ὥρας δὲ 2 μέχρι 2 1/2 ἀρχίζει τὸ κελαδήμά της ἡ μελανοκέφαλος ὑπολαῖς. Μέχρι δὲ ὥρας 3 κελαδεῖ ὁ ὄρνυξ. Ἀπὸ δὲ ὥρας 3 μέχρι 3 1/2 μελωδεῖ τὰ μελωδικὰ της τερετίσματα ἡ ἐρυθρόγραστρος ἢ ἐρυθρογάστωρ ὑπολαῖς. Ἀπὸ δὲ ὥρας 3 1/2 μέχρι 4 κελαδεῖ ὁ μέλας χόσσυφος ἢ μῶμος ἡ χοιμημητικώτατος εἰς τὰ μέρη τοῦ Λεγγήρος· ἀπὸ δὲ ὥρας 4 1/2 ἕως 5 ὁ αἰγίθαλος, ἀπὸ δὲ ὥρας 5 ἕως 5 1/2 τερτίττει ὁ στρουθός, ἡ παρισιανὴ μοσχομάγκα, ὡς ἀποκαλεῖται ἐπιτυχῶς λίαν.

Ἐν τέλει δ' ἐπιπροσέτομεν ὅτι Γάλλος τις πτηνολόγος κατῴρθωσεν ὥστε πάντες οἱ χόσσυφοι τοῦ Λεγγήρος (τῆς περιοχῆς του) νὰ κελαδῶσι τὴν μασσαλιώτιδα θούριον ὡδὴν, συλλαδῶν ἕνα μόνον χόσσυφον καὶ ἀπολύσας αὐτὸν ἀφ' οὗ τὸν ἐδίδαξε τὸν ἐθνεγεργήριον τοῦτον ὕμνον.

Ἡ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ.

Ὁ ἄγιος Αὐγουστῖνος ἐρωτῆθεις ὑπὸ φίλου του τινὸς ποῖον εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸν οὐρανόν; ἀπεκρίθη — Ἡ ταπεινοφροσύνη.

Ἐρωτηθεις δὲ πάλιν, τί τὸ δεύτερον βῆμα; ἀπήντησεν ὡς καὶ πρότερον, Ἡ ταπεινοφροσύνη.

Ἐπερωτηθεις δὲ πάλιν καὶ πάλιν ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἀνὴρ ἐπανέλαβε τὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν, Ἡ ταπεινοφροσύνη.

Μάλιστα, ὁρθότατα· Διότι «*Κύριος εἰς ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, εἰς δὲ τοὺς ταπεινοὺς δίδει χάριν.*» (Α'. Πέτρου Ε'. 5.)

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΑΛΕΙΝ.

Τὸ λαλεῖν πολλὰ καὶ καλῶς εἶναι τοῦ εὐφυοῦς πλεονέκτημα — Τὸ λαλεῖν ὀλίγα καὶ καλῶς χαρακτηριστικὸν τοῦ φρονήμου — Τὸ λαλεῖν πολλὰ καὶ κακῶς ἐλάττωμα τοῦ ἀδολέσχου — Τὸ λαλεῖν ὀλίγον καὶ κακῶς ἀνοήτου ἴδιον. Ἀς πασχίζωμεν λοιπὸν, ὦ φίλτατοι παῖδες, νὰ κατατάξωμεν ἑαυτοὺς σπουδῇ τε καὶ ἐπιμελείᾳ εἰς τὰς δύο πρώτας τάξεις.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

(Ἰδε ἀριθ. 43.)

- 1.) Ποῖοι ἐκ τῶν Προφητῶν παρήκουσαν τὴν διαταγὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τί συνέβη εἰς αὐτούς;
- 2.) Ποῖος ἐκ τῶν προφητῶν περιπατήθη ὑπὸ τῶν παιδίων καὶ τί ἐπαθον ἐκεῖνα;
- 3.) Ποῖον εἶδωλον κατεσυντρίφθη εἰς κόνιν καὶ ἀνέμιχθη μὲ ὕδωρ;

Ἡ συντάκτης τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων ἐπαγγέθη εὐχὴ εἰς τὴν πρωτεύουσάν, χαίρει δὲ ὅτι εὐρίσκει τὸν ἀριθμὸν τῶν συνδρομητῶν τῆς ἀρετῆς ἐπηξημένον καὶ ἐλπίζει ὅτι, ἂν οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν ἐκδοσὶν τῆς δις τοῦ μηνὸς, διπλασιάσωσι τὰς προσοφείας των, τὸ ἐπόμενον ἔτος θέλει εἶσθαι εἰς κατὰστασιν νὰ τὴν ἐκδώσῃ δις τοῦ μηνὸς.

— Ὁ Ἀσθηρ τῆς Ἀνατολῆς ἐφημερίς οἰκογενειακὴ ἐκδομένη καθ' ἑβδομάδα καὶ περιέχουσα ὕλην ποικίλην, διδακτικὴν καὶ εὐάρεστον ἀρμόζουσαν διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν. Ὁ Ἀσθηρ εἶναι εὐθνητοτάτη ἐφημερίς ἐξ (6) δραχμῶν κατ' ἔτος προπληρωτέων καὶ ἄγει τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς της. Ὅσας κἀμὴ πέντε συνδρομητὰς καὶ ἀποσελῇ τὰς συνδρομὰς εἰς τὴν Διεύθυνσιν του λαμβάνει ἐν φύλλον δωρεάν.

Ἡ Συντάκτης Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.